

NEJLEPŠÍ PŘÍTEL JE TEN, KTERÝ TĚ OCHRÁNÍ.

ODVÁŽNÝ BUDDY

BLAKE MORGAN

bambóok

bamb**oo**k

Zvláštní poděkování Speckled Pen

ODVÁŽNÝ BUDDY

Kapitola první

Nejlepší práce na světě

„No tak, Buddy, kdepak jsi?“ zazpíval Katiin hlas přes pole.

Ze své skrýše jsem sledoval, jak náš člověk přišel ke dveřím výcvikového střediska a rukou si zastínil oči před sluncem. Katie s námi byla od štěněcího věku a cvičila nás. Uděláme, cokoli nám řekne, protože ji zbožňujeme – ale já ji taky někdy rád škádlím. Dneska jsem našel perfektní úkryt. Tady mě nemá šanci najít!

„Co to děláš?“ zeptal se mě můj nejlepší kamarád, když ke mně přiběhl. Banjo je malý žlutý labrador a rád si myslí, že ví všechno líp než ostatní asistenční

psi v zácvičku. Je dobře, že mě Katie naučila trpělivosti, protože Banjo dokáže jednomu lézt na nervy. Naštěstí se umí výborně dělit o pamlsky.

„Pššt!“ sykl jsem. „Schovávám se. Nevidíš snad?“ Můj ocas se zavrtěl, když jsem se pro sebe usmál.

Stejně to bylo zvláštní. Když jsem vykoukl ven, Katie si to vykračovala rovnou k nám. Skoro jako by mě... viděla! Ale to bylo přece nemožné. Rychle jsem se příkrčil a Katie mi zmizela z dohledu.

„Ale Buddy...“ Banjo mi olízl ucho. „Za trsem trávy se schovat nemůžeš. Jsi na to moc velký!“

„Ale ano, můžu!“ trval jsem na svém. „Podívej.“ Sklonil jsem čumák k zemi. „Už Katie nevidím.“

Banjo se celý otrásal smíchy. „Jen proto, že ty nevidíš ji, neznamená to, že *ona* nevidí *tebe*. Jsi ten největší labrador ve středisku!“

Podíval jsem se na své čokoládově zbarvené zadní nohy. Pořád jsem rostl a ocas se mi míhal ve vzduchu jako velká chlupatá vlajka. Možná má Banjo pravdu. Když Katie znovu zavolala, zklamaně jsem zakňučel.

„Vidím tě, Buddy! Přestaň se schovávat.“ Míhl se přese mě její stín a Katie mě chytila za obojek. „Jen pojd', hlupáčku. Pojd' se připojit k ostatním.“

Ostatním? Proč to neřekla dřív?! Vyskočil jsem ze svého úkrytu a vyrazil vpřed. Bylo skvělé protáhnout si svaly, nechat se při běhu šimrat trávou na bříše a vyhrávat si srst v ranním slunci. Slyšel jsem za sebou dusot Banjových tlap, zatímco se mě snažil dohonit, ale žádný pes neběhá tak rychle jako já.

„Chyť mě, když to dokážeš!“ houkl jsem na něj a vypláznul jazyk z tlamy, jak jsem přidal na rychlosti. Banjo zavyl na protest, zatímco jsem se mu tryskem víc a víc vzdaloval a řítil se ke skupině dalších psů.

Dnešek byl náš poslední den ve výcvikovém středisku. Den, na který jsme se připravovali od chvíle, kdy jsme sem jako štěňata poprvé přišli. Nedovedl jsem se rozhodnout, jestli jsem nadšený, že půjdu do nového domova, nebo smutný, protože opustím našeho prvního člověka. Pro Katie bych šel na kraj světa, kdyby mě o to požádala, ale ona trvala na tom, že mou skutečnou prací bude pomáhat mému novému páníčkovi.

„Vždycky tady pro vás budu, kluci,“ ujišťovala nás, když nám každý večer dávala pusu mezi uši, zatímco jsme v našich pelíšcích usínali. „Ale jednoho dne budete muset pomoci nemocnému dítěti. K tomu vás cvičím.“

Je zvláštní, že to lidé rozhodují o tom, jakou práci pes dostane, ale hádám, že já patřím mezi ty šťastnější psy – budu pomáhat dítěti. A jak nám Katie vždycky říkávala: „To je ta nejlepší práce na světě.“

Posledních šest měsíců jsme strávili přípravou na tento den. Každému nám přidělili dítě s určitým onemocněním a cvičili nás rozpoznat příznaky a pachy v nouzových případech. Banjo bude pomáhat malé holčičce jménem Rachel, která má cukrovku – to je, když někdo nemá správnou hladinu cukru v krvi. Jiný pes, Jet, byl přiřazen k chlapci s epilepsií. A já... mým dítětem je Noah, který má anémii, což znamená, že má v krvi méně železa, než potřebuje. Chlapec jako Noah může zblednout nebo začít zrychleně a mělce dýchat, pokud mu hladina železa klesne moc nízko. Když to nastane a on bude zrovna sportovat, mohl by omdlít, a proto si bude potřebovat sednout. Před dvěma týdny jsem se s ním setkal, abychom mohli trénovat společně, než k němu půjdu bydlet. A dneska si mě konečně vezme domů!

„Hej, Buddy, dávej bacha!“ Byl jsem tak zabraný do myšlenek na svého nového kamaráda, že se mi podařilo vrazit do ostatních psů, kteří vzápětí spadli

jeden na druhého, s tlapkami rozpláclými na podlaze. Teď se zvedali a nesouhlasně vrčeli.

„Jsi nešika, Buddy,“ stěžovala si border kolie Tess.

Panečku, ta dokáže být nevrlá! Měl jsem nutkání jí říct, že mít špatnou náladu se pro asistenčního psa nehodí. Lidé totiž dokážou vnímat pocity stejně jako psi.

„Promiň, Tess,“ omluvil jsem se a ona narovnalá záda. To už ale dřevěnými vraty projížděla ke středu disku auta a z nich vystupovali lidé s obličejí zářícími radostí.

„To je jedno,“ zašeptala Tess. „Přicházejí lidé.“

Švih, vžum, švih, vžum, vrtělo se deset ocasů, když se lidé vydali k nám. Katie se okamžitě ujala vedení a zavedla každou rodinu k jejich psovi.

Jak ráno ubíhalo, jednoho po druhém si skupinky lidí vyzvedávaly své psy. S každým novým autem jsem vrtěl ocasem rychleji a rychleji – měl jsem takovou radost, když jsem viděl psy odjíždět společně s jejich rodinami. Ale taky se mi chtělo nešťastně zavýt. Kdy přijdu na řadu já? A co když už mě Noah nemá rád?

Zadíval jsem se na svou lesklou čokoládově hnědou srst a řádně si olízl přední tlapky, abych měl

zářivě lesklé dráčky. Ale no tak, co tady komu namlouvám? Kdo by nechtěl tak roztomilého asistenčního psa, jako jsem já?

Katie pískla na Banja a já sledoval, jak můj kamarád odchází za svou holčičkou.

„Banjo na tebe čekal celé dopoledne,“ pověděla Katie s úsměvem Rachel.

Měla pravdu. Byl tak natěšený, že ani nedokázal sníst svou snídani. Rachel objala Banja kolem krku a on jí trpělivě dovolil, aby mu zabořila tvář do srsti. Všichni nás naučili zůstat v klidu bez ohledu na to, jak se nás lidé dotknou. Ale Rachel byla tak plná nadšení a života – který pes by se s ní nechtěl mazlit?

Když se Rachel od Banja odtáhla, rozšířily se mi nozdry, protože ke mně dovanul její pach. Rozpoznal jsem snídaňové cereálie, šampon v jejích vlasech a... co byl ten další pach? Ach ano, ostrá pachůť hormonů, které znamenaly, že je diabetička. Banjův čenich bude muset hladiny cukru v její krvi dobře hlídat a štouchnout do ní pokaždé, kdy bude čas na její léky. Banjo je naštěstí hodný a chytrý pes, takže když jsem pozoroval, jak kluše pryč se svou novou paničkou, věděl jsem, že dá na Rachel pozor.

„Opatruj se, Banjo!“ zakřičel jsem za ním. Odpověděl mi otřepáním kožichu a pak naskočil do auta. Musím přiznat, že když se za ním zavřely dveře, zabolelo mě u srdce. *Budeš mi chybět, kamaráde*, pomyslel jsem si. *Možná se ale jednoho dne zase uvidíme – třeba v parku nebo na cvičáku!*

Když jsem se rozhlédl kolem, zjistil jsem, že už tu zbývá poslední pes – já. Přestal jsem vrtět ocasem a nedokázal jsem svému hřbetu zabránit, aby se trochu nenahrbil. Pohlédl jsem Katie do tváře a ona mi věnovala široký úsměv a podrbala mě. „Neboj se, chlupáči,“ těšila mě. „Tvůj nový páníček tady bude –“

Než to stihla doříct, na parkovišti zastavilo další auto, ze kterého vyskočil nadšeně se rozhlízející chlapec. Kšiltovku měl posazenou hluboko do čela, takže mu bylo špatně vidět do očí. Já se vždycky rád dívám lidem do očí – my psi v nich dokážeme najít pravdu. Ale sotva hoch vzhlédl, okamžitě jsem ho poznal: *Noah*.

Jakmile mě Noah spatřil, vyjekl, rozběhl se a zastavil se až těsně přede mnou. Sundal si čepici, vyhodil ji do vzduchu a radostně zavýskl. Upřímně, byl to trochu šok, to vám povím! Ale zůstal jsem v klidu, přesně jak mě to Katie učila, a jen jsem trpělivě vyčkával.

„Jupííí! Tady je!“ zakřičel Noah. „Věděl jsem, že na mě bude čekat!“

„Noahu, uklidni se!“ Jeho máma, která ho následovala, mu položila ruku na rameno a konejšivě ho poplácala. „Omlouvám se, že jdeme pozdě,“ řekla potom směrem ke Katie. „Dopravní zácpa!“

Všiml jsem si, že Noahův otec chlapce bedlivě sleduje, jako by něco hledal. Okamžitě jsem tu vrásku mezi jeho obočím poznal. Už jsem ji totiž viděl. Značila strach.

Je to v pohodě, chtěl jsem mu říct. Tvrdě jsme trénovali. Všechno bude v pořádku.

„Ráda tě zase vidím, Noahu,“ pozdravila chlapce Katie a podala mu ruku. Noah s ní divoce potřásl nahoru a dolů a Katie se zasmála.

„Počkej, až uvidíš svůj nový domov, Buddy!“ pověděl mi pak Noah. Zvedl jsem tlapku a předstíral, že si s ním plácám. Rozchechtal se, zuby se mu na slunci bíle třpytily.

Budeme nejlepší kamarádi, napadlo mě v tu chvíli. Cítím to až ve špičce ocasu. Zlehka jsem mu oddaně olízl ruku a on se znovu zasmál a potom se celý otrásl.

Rozpoznal jsem u něj celou řádku pachů: červi, hlína na poli, nádech potu a pod tím vším ještě něco

dalšího – zvláštní pach znamenající, že něco schází. Železo. Bylo těžké poznat, kdy se anémie u člověka projeví, ale od toho jsem tady byl já. Vycvičili mě, abych si všiml příznaků a začal hned štěkat, pokud bych si myslel, že se Noahovi udělá špatně. On si sedne, a buď přivedu pomoc, nebo si mého štěkotu všimne nějaký dospělý člověk a přijde Noaha zachránit sám, a to dřív, než můj chlapec upadne nebo omdlí.

Tomu se říkalo velmi důležitá práce.

Noahova máma se na nás usmála. „Ahoj, Buddy. Jsi připravený na nový život s námi?“

„Jste tu noví, že?“ zeptala se Katie. „Před výcvikem jsem vás tady ještě nikdy neviděla.“

„Máte pravdu,“ odpověděl Noahův táta. „Přistěhovali jsme se minulý měsíc. Vzhledem k událostem okolo Noahova zdraví jsme chtěli vypadnout z města.“

„Dobrý nápad,“ přitakala Katie. „Je to tady skvělé a Noah bude zbožňovat svou novou školu!“ Ohlédla se a mrkla na chlapce, který si znovu nasadil kšiltovku hluboko do čela. Asi se styděl, že se o něm mluví. Těžko jsem mu to mohl mít za zlé – já taky musím pořád poslouchat, jak nade mnou lidé cukrují!

Kšiltovka měla vepředu obrázek baseballové pálky, tudíž jsem hádal, že je to jeho oblíbený sport, a srdce se mi rozbušilo nadšením. Miloval jsem míčky skoro stejně jako pamlsky!

Když se dospělí vydali zpátky přes parkoviště, s Noahem jsme je následovali. Všiml jsem si, jak po mně koutkem oka pokukuje, jako by byl nervózní. Špičkou svého mokrého čenichu jsem ho štouchnul do lýtka, jak jsem to dělal s Katie, když jsme šli na procházku, a on se rozesmál. Byl to způsob, jak se napojit na svého člověka, a Noah byl teď můj. Se mnou se stydět nemusel!

„Děkuju vám za všechno,“ řekla Noahova máma, když jsme došli k autu. Dospělí si potřásli rukama, zatímco my s Noahem jsme je pozorovali.

Katie mi zamávala na rozloučenou a já naskočil do auta za Noahem. Zabral jsem většinu zadní sedačky, ale nezdálo se, že by mu to vadilo. Když jsme odjížděli z výcvikového střediska, naposledy jsem se za Katie ohlédl. Pomohla mi naučit se všechno, co jsem na světě znal. Teď jsem byl na řadě já, abych pomohl Noahovi.